

РЕШЕНИЕ

№ 41793

гр. София, 14.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7221** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на А. У.- гражданин на Р. федерация срещу Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ рег. № 5364з-10348/05.03.2025 година на ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че административният орган не е анализирал приложените доказателства и неправилно е приел, че е са декларирани неверни данни, след като не е намерена на адреса, на който е посочил, че ще пребивава, а е достатъчно да има жилище и според практиката на ВАС няма изискване чужденецът непрекъснато да пребивава на адреса, а е достатъчно към момента на получаване на разрешението да разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището и обстоятелството, че оспорващият не се е намирал на адреса към момента на проверката, като не е анализирано даденото обяснение от О. К. . Сочи се още, че при издаване на отказа са допуснати и съществени нарушения както на административно-производствените правила, така и на материалния закон и се иска отмяна на отказа. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- А. У. редовно и своевременно призована, се явява, сочи, че разбира български език и поддържа жалбата. Наред с това жалбата на заявените основания се поддържа от адвокат С. редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването-Директор на Дирекция ”Миграция” редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Т. редовно упълномощена, която

оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че оспорващият е имал разрешение за продължително пребиваване в РБ на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ до 26.03.2025 година.

На 24.10.2024 година оспорващият депозирал Заявление за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ на основание чл.25, ал.1, т.5 от ЗЧРБ, като към него са приложени изискуемите документи съгласно чл.34, ал.1 от ППЗЧРБ.

На 06.11.2024 година до Директор ОД на МВР- Б. е изпратено Становище от ДАНС, в което е посочено, че ДАНС не възражава оспорващият да получи разрешение за постоянно пребиваване в РБ.

На 14.11.2024 година е изготвена Справка до Началник група „Миграция“ при ОД на МВР- Б., в която е посочено, че оспорващият А. У. има 5 години пребиваване в РБ на законно основание и отсъствията и от РБ са 967 дни за 5 годишен период, а отсъствията на лицето са под 30 месеца /891 дни за 5 годишен период на пребиваване.

На 18.12.2024 година до оспорващият Заместник- директор ОД на МВР- Б. изпратил Писмо, с което я уведомил, че срокът на административното производство се удължава с два месеца поради необходимост от извършване на допълнителни действия по преписката.

Уведомлението е изпратено на електронния адрес на оспорващия.

На 21.02.2025 година оспорващият депозирал молба до Директор ОД на МВР- Б., в която посочила, че на 24.10.2024 година е подала Заявление за постоянно пребиваване в РБ в ОД на МВР- Б. и поискала да и бъде изпратено писмото, което е изпратено по пощата през месец януари да и бъде препратено.

На 24.01.2025 година до Началник група „Миграция“ при ОД на МВР- Б. е депозирана Докладна записка от младши полицейски инспектор, в която подробно е посочено, кога на кои дати е извършена проверка на декларирания адрес от страна на оспорващия, какво е констатирано и е посочено, че оспорващият е декларирал неверни данни- в Заявлението от 24.10.2024 година, като е заявила адрес, на който реално не живее и няма да живее по време на пребиването си в РБ и е предложено да бъде изготвено отрицателно становище относно възможността на лицето да придобие статут на постоянно пребиваваща чужденец.

На 06.02.2024 година е изготвено Становище по чрл.46 от ППЗЧРБ до Началник група „Миграция“ при ОД на МВР- Б., в което е посочено, че на основание чл.26 от ЗЧРБ, във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ предвид обстоятелството, че оспорващият е предоставил неверни данни за адрес на пребиваване, на същата следва да бъде отказано предоставяне право на постоянно пребиваване.

На 11.02.2025 година до Директор на Дирекция „Миграция“ са изпратени 3 броя Заявления за предоставяне право на постоянно пребиване, в това число и на оспорващия.

На 21.02.2025 година оспорващият депозирал молба до Директор ОД на МВР- Б., в която посочила, че на 24.10.2024 година е подала Заявление за постоянно пребиваване в РБ в ОД на МВР- Б. и поискала да и бъде изпратено писмото, което е изпратено по пощата през месец януари да и бъде препратено.

На 05.03.2025 година ответникът по оспорването издал оспореният Отказ, рег. № 5364р-10348, с

който отказал да предостави право на постоянно пребиваване на оспорващия.

Отказът е връчен на оспорващия на 17.06.2025 година с отбелязване, че владее български език.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

От показанията на свидетеля Н. се установява, какво се е случило при посещение на служители за извършване на проверка на адреса, който е заявен от оспорващия.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ, рег.№5364р-10348/05.03.2025 година на Директор на Дирекция "Миграция", представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган-това е Директор на Дирекция "Миграция", на когото изрично по силата на чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ, наред с Директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица е предоставено право да разглежда документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#), в това число да се произнася и по заявления за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденци в РБ.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Н. Н. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността- Директор на Дирекция "Миграция" и не е бил заместващ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.26,ал.1 от ЗЧРБ, във връзка с чл.10,ал.1,т.23 от ЗЧРБ- отказва се издаване на разрешение или за продължаване срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. От своя страна, съгласно чл.26,ал.1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по [чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26](#).

Отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл.26,ал.11 от ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). В тази насока, неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че отказът е немотивиран. На първо място, при посоченото по-горе-при подадено Заявление за предоставяне право на пребиваване, Директор на Дирекция "Миграция" действа в условията на обвързана компетентност и се произнася по подадено заявление само след получаване на писмено становище от страна на ДАНС. На второ място, съгласно чл.41.ал.1 от ЗДАНС Държавна агенция "Национална сигурност" осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по Закона за убежището и бежанците, за издаване на разрешения за

продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България, за придобиване, загубване и възстановяване на българско гражданство по Закона за българското гражданство. На следващо място, ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България ([чл. 6, ал. 3 ЗДАНС](#)), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Следва да бъде посочено, че Становището на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Становището на ДАНС в конкретната хипотеза е, че оспорващият не представлява заплаха за националната сигурност и ДАНС не възразява да му бъде предоставено право на постоянно пребиваване. Получаването на писмено Становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС](#) е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България ([чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ](#) и [чл. 57, ал. 1 ППЗЧРБ](#), то има характеристиката на акт по [чл. 21, ал. 5 АПК](#), не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се прецени при оспорването на крайния акт. В случая, административният акт е мотивиран и в него са изложени съображения защо се отказва издаването на разрешение за постоянно пребиваване.

При издаването на Отказа Директор на Дирекция "Миграция" е нарушил процесуално-правните разпоредби, което е довело и да нарушаване на материално-правните разпоредби.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл. 22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 23 от ЗЧРБ е визирано, че чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок.

В чл. 25 от ЗЧРБ е доуточнено, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които отговарят на условията, визирани в тази норма, като едно от тях е по т. 5 - които са пребивавали законно и без прекъсване на територията на Република България в рамките на последните 5 години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване и за този период не са отсъствали повече от 30 месеца, като в случаите по чл. 24в се отчита само половината от времето на пребиваване, къквато е процесният случай. В чл. 38а. от ППЗЧРБ е доуточнено, че предоставяне право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ службите за административен контрол на чужденците прилагат към подадените от кандидата документи по чл. 34, ал. 1 службена справка от информационните фондове на МВР за законното и непрекъснато пребиваване на чужденеца през последните пет години на територията на страната.

В чл. 34 от ППЗЧРБ е регламентиран редът за получаване право на постоянно пребиваване - чужденецът подава лично в Дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 4, към което прилага документ за платена държавна такса по чл. 12, ал. 4 [от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси](#); копие на редовен паспорт или заместващ го документ със

страниците на снимката, личните данни, виза по [чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ](#), когато такава се изисква и печат за последното му влизане в страната; за сверяване автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ; доказателства за осигурено жилище, доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата или минималната пенсия за страната, свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението. По силата на алинея втора на същия текст, заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до два месеца. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи, този срок може да бъде удължен с два месеца, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че трябва да представи необходимите документи и информация в едномесечен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

Съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ (Нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. - ДВ, бр. 34 от 2019 г.) Заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция "Миграция" или сектор/група "Миграция" при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи. Директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде удължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с [Правилника за прилагане на закона](#).

От доказателствата по видно, че административното производство е иницирано с подаване на Заявление от страна на оспорващия да му бъде предоставено право на постоянно пребиваване в РБ, като към заявлението си на основание чл. 34 от ППЗЧРБ приложил изискуемите документи/ За получаване право на постоянно пребиваване на основание [чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ](#).

Заявлението е подадено в ОД на МВР-Б., като вместо да се изпрати Заявлението с приложените документи на Директор на Дирекция „Миграция“ недопустимо на 15.12.2024 година Заместник-директор на ОД на МВР-Б. удължил срока за произнасяне по Заявлението с още два месеца, без да притежава правомощия за това. От анализа на нормите е видно, че компетентен да се произнесе по заявлението е Директор на Дирекция „Миграция“ или оправомощено от него лице, като по делото липсват доказателства Заместник – директор ОД на МВР-Б. да е бил оправомощен да удължава срока за произнасяне с още два месеца. Наред с това, административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като актът е издаден на дата 05.03.2025 година и няма как на дата 05.03.2025 година ответникът по оспорването да е бил запознат с Докладната записка от 28.03.2025 година/ това е твърде неясно/ как органът, преди да е извършено каквото и да било на дата 28.03.2025 година към дата 05.03.2025 година вече е бил наясно с резултатите от извършени 23 след това действия и е събрана информация се е позовал на несъществуваща и събрана информация към дата 05.03.2025 година по отношение на оспорващия. Вместо да извърши проверка на представените документи и дали чужденецът отговаря на изискванията по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ органи при ОД на МВР-Б. са извършили проверка на адрес, посочен от страна на оспорващия и са установили, че той не е намерен на посочените в докладната

записка дати.

Но в Докладните записки липсва кога и в колко часа и кои служители са извършили посещение на заявления от страна на оспорващия адрес, с кого е разговаряно и няма приложени доказателства за това, а не намирането на оспорващия на адреса на дата 10.12.2024 година и невъзможността да се свържат служители на ОД на МВР- Б. по телефона с нея и с лицето, което е представило Декларация за осигурено жилище- О. К., и твърдението, че на 20.01.2025 година също е извършена проверка от служители на ОД на МВР- Б. и не е открит никой на адреса, по никакъв начин не води до извод, че оспорващият е представил неверни данни относно ползването на адреса. **“ ВАС е имал повод да приеме, че нито в Закона за чужденците в Република България, нито в Правилника за прилагането на този закон има изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, който е посочил в заявлението и на който има осигурено жилище. Достатъчно е към момента на получаване на разрешението той да разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището. За осигуряването на последното оспорващият е представил доказателства”**.

Не намирането на оспорващия на, адреса, заявен за пребиваване, не води до извод, че към датите на проверките, лицето е пребивавало на различен от посочения в заявлението адрес, следователно не е установено наличие на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ - лицето да е представило неверни данни. Този извод следва от факта, че от извършената проверка от полицейски служители е установено единствено, че към датите на проверките/ само изброени в Докладна записка/ чужденецът не е намерен на адреса, пребивавала е на адрес, различен от посочения в заявлението. Доколкото обаче няма законово задължение за чужденеца, за да получи правото на постоянно пребиваване, да обитава определен период от време без прекъсване адреса, който е посочил в заявлението, и на който има осигурено жилище, то не намирането на адреса на твърдението дати на извършените проверки не може да обуслови приложение на чл. 10, ал. 1, т. 23. Дори и чужденецът да е нарушил свое задължение /произтичащо от други закони/ да посочи новия си адрес, на който се е преместил и пребивава след получаване на разрешението, това нарушение не е основание за отказ за продължаване правото на продължително пребиваване. Освен това, приложението на правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ предполага неверните данни да са декларирани пред органа или съответно - документът с невярно съдържание да е предоставен от лицето, кандидатстващо за предоставяне на право на пребиваване, а не от трето лице - в случая от подписалия декларацията по чл. 35, ал. 1 ППЗЧРБ собственик на имота, посочен от чужденеца като адрес за пребиваване в заявлението му за кандидатстване. Административният орган не може законосъобразно да извлече извод за декларирането от чужденеца на неверни данни въз основа на подписана от друго лице декларация и установените по делото факти не могат да бъдат подведени под нито една от двете хипотези на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, респективно, че при несъответствие на посоченото в отказа правно основание с установените по делото факти, оспореният административен акт се явява издаден при отсъствие и на материално- правните основания.

Наред с това, ако административният орган смята, че задължителна предпоставка за предоставяне на право на постоянно пребиваване в хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ е чужденецът в хода на административното производство по предоставяне на това право следва да обитава непрекъснато или постоянно посочения в заявлението адрес, то е следвало ясно да посочи това в отказа с позоваване на конкретно правно основание, въвеждащо това условие като материалноправна предпоставка за предоставяне на правото на пребиваване.

Изложеното по-горе води до извод, че от представените по делото доказателства не може да се установи по безспорен и категоричен начин, че за получаването на разрешението за постоянно

перибиваване в Република България чужденецът е представил данни, които са неверни. В тежест на административния орган е да установи наличието на всички факти и обстоятелства, послужили като основание за издаване на акта. Събраните доказателства не могат да обосноват наличие на предпоставките на чл.10,ал.1, т.23 от ЗЧРБ/ в този смисъл е Решение № 381 от 13.01.2016 г. на ВАС по адм. д. № 8828/2015 г., на VII отд. на ВАС по идентичен случай и.РЕШЕНИЕ № 3054 ОТ 09.03.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 928/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС.

Допуснатите съществени нарушения на административно- производствените правила и на материалния закон правят Отказа незаконосъобразен и предпоставят отмяната му. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде върната на органа за ново произнасяне, при което следва да се извърши нова преценка на подаденото Заявление, като същото се разгледа по начина, по който е подадено, както и мотивите, изложени в Решението, а наред с това се обсъди наличието на предпоставките за предоставяне право на постоянно пребиваване така, както е подадено и в хипотезата на приложимата правна норма. С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски основателна в негова полза следва да се присъдят разноски. Но преди да бъде определен техният размер съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Договореното възнаграждение е в размер на 600 евро,заплатено в брой при подписване на Договора за правна защита и съдействие, като левовата равностойност на сумата от 600 евро възлиза на 1173,498 лева или на 1173,50 лева, а съгласно чл.8,ал.3 от Наредбата за заплащане на адвокатската работа- за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева, което не е прекомерно и е в минимума на Наредбата, като не следва да бъде редуцирано. По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява. Наред с това, В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „ Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на

ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 1183,50лева- заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ОТКАЗ за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ рег. № 53643-10348/05.03.2025 година на ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ „ МИГРАЦИЯ“СТАРШИ КОМИСАР ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ-“ МИГРАЦИЯ СТАРШИ КОМИСАР ДА ЗАПЛАТИ НА А. У.- ГРАЖДАНИН НА Р. ФЕДЕРАЦИЯ СУМАТА ОТ 1183,50 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДИРЕКЦИЯ „ МИГРАЦИЯ“

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: